

Belangrijke data:

- 31 december heenvlucht
- 11 januari eerste interview
- 17 januari eerste keer peddelen in een waka
- 31 januari aankomst in Waitangi
- 6 februari Waitangi dag
- 7 februari aankomst Auckland
- 4 maart aankomst Hamilton
- 13 maart laatste keer in een waka
- 24 maart laatste interview
- 27 maart terugvlucht

In september 2015 begon ik met mijn master *Social and Cultural Anthropology* aan de Vrije Universiteit. Het is een eenjarige master waarvan de maanden januari, februari en maart veldwerk periode is. Tijdens deze periode ben ik afgereisd naar Nieuw Zeeland om als *research associate* van het Museum Volkenkunde Leiden onderzoek te doen naar de Maori kano als 'ambassadeurs object'. Dit houdt in dat een object, net als een menselijke ambassadeur, een groep mensen, cultuur of een land representeert. Hoewel een cultuur niet als een homogene groep kan worden gezien heeft een ambassadeur de taak om verschillende lagen te representeren. Het Museum Volkenkunde heeft twee waka (kano) in Leiden. Deze zijn speciaal gemaakt voor het Museum Volkenkunde maar zijn in een permanente bruikleen van 100 jaar. Het eigenaarschap blijft bij een Nieuw Zeelandse organisatie genaamd Toi Maori Aotearoa die Maori kunst promoot.

Tijdens mijn verblijf heb ik het geluk gehad om Waitangi week mee te maken. Dit is een week die vooraf gaat aan Waitangi day (6 februari) waarbij het tekenen van de 'Treaty of Waitangi' wordt gevierd. Dit verdrag wordt gezien als het begin van Nieuw Zeeland als Engelse kolonie. Dit is naast een feestdag ook een dag dat er veel wordt geprotesteerd. Het verdrag is namelijk ten tijde van ondertekening niet goed vertaald naar Te Reo (Maori) waardoor de Maori leiders toentertijd niet wisten dat ze Engeland soevereiniteit beloofden. Tijdens de week die ik in Waitangi verbleef werd er elke dag getraind in de kano's op de rivier. Ook werden er in het kamp *dry paddles* gegeven waarbij je in formatie staat met alle peddelaars uit je crew en de *saluts* oefent die bij de kano horen waar je op Waitangi dag in peddelt. Het is de bedoeling dat alles synchroon loopt en dat de peddelaars reageren op de kaihautū (dit is de persoon die de bevelen geeft aan de crew). De kaihautū roept een zin/woord waar de

crew op reageert met de bijbehorende zinnen/woord en bewegingen die met de peddel gemaakt worden. Ook geeft de kaihautū het ritme aan. 's Avonds werd in het kamp met elkaar gegeten. Ook de lunch en het ontbijt worden in het tentenkamp gezamenlijk gegeten. Ik heb tijdens deze week zoveel mogelijk geprobeerd te helpen daar waar kon. Zo heb ik in de keuken 's avonds meegekookt en na het eten meeg geholpen met de afwas. Hierdoor kreeg ik van iedereen de laatste nieuwtjes te horen in het kamp en raakt iedereen ook sneller gewend aan je wat voor mij positief was aangezien ik hoopte dat sommige mensen tijd konden vrijmaken voor een interview. Na het eten werden er lessen gegeven in de haka (een dans). Ook hieraan heb ik meegedaan. Ik was niet de enige buitenlander op het kamp dat uit zo'n 200 man bestond. Er waren een aantal van de Nederlandse peddelaars van Njord naar Nieuw Zeeland gekomen. Njord is de roeivereniging uit Leiden die door het museum is benaderd om de waka te peddelen in Nederland als er geen Maori in Nederland zijn. Njord traint 1 keer per week in Nederland. Ze oefenen dan ook haka en Maori liederen. Daarnaast waren er *native Americans* aanwezig die ook een 'kano-cultuur' kennen en die elk jaar een uitwisseling hebben.

Naast de trainingen die ik in Waitangi heb gedaan heb ik ook in Wellington veel gepeddeld. Er zijn drie waka in Wellington. Elke zondag wordt er getraind door een groep mensen die bestaat uit zowel Maoris als Pakeha (Nieuw Zeelanders/buitenlanders). De mensen die ik heb ontmoet tijdens mijn verblijf in Nieuw Zeeland zijn heel gastvrij en open geweest. Een aantal daarvan ben ik nog gaan opzoeken bij hen thuis. Zo heb ik ook een band op kunnen bouwen met een aantal mensen en hen daardoor meerdere malen kunnen spreken over mijn onderzoek.

Mijn belangrijkste methoden zijn interviews en participerende observatie. Zoals ik al beschrijf heb ik veel meegedaan met trainingen waardoor participerende observatie een centrale rol heeft gespeeld in mijn onderzoek. Daarnaast heb ik 19 respondenten geïnterviewd. Alle interviews heb ik opgenomen en getranscribeerd.

Dit is voor mijn de tweede keer geweest dat ik voor 3 maanden naar het buitenland ben gegaan. De eerste keer was tijdens mijn bachelor antropologie, ik ging toen naar Indonesië (Bali, Lombok). Op de vraag of ik mezelf ben tegengekomen tijdens het veldwerk is het antwoord denk ik nee. Dit komt omdat ik mijn drie in maanden Nieuw Zeeland vergelijk met mijn drie maanden in Indonesië en daar waar veel mis ging in Indonesië, verliep het dit keer soepel. In Indonesië bleek bijvoorbeeld mijn stageplek er niet meer te zijn toen ik aankwam terwijl ik in Nieuw Zeeland al een aantal contact personen had dankzij het Museum Volkenkunde.

Al met al heb ik in vier jaar studie een half jaar daarvan in het buitenland

mogen verblijven en dat heeft mijn studententijd erg speciaal gemaakt. Ook voor mijn toekomstige carrière is het een belangrijk jaar geweest. Ik ben als *research associate* verbonden aan het Museum Volkenkunde. Aangezien ik mij tijdens mijn master specialiseer in de tak van *material culture* is het fijn om met dit museum samen te werken. Daarnaast sluit het goed aan bij de acht maanden stage die ik heb gelopen bij de educatie (kunst/cultuur) afdeling van Natura Artis Magistra in 2014-2015. Dit onderzoek heeft voor mij een goede brug gevormd tussen kunst en cultuur. Dit hoop ik in de toekomst ook in mijn werk te vinden. In september 2016 begin ik met de deeltijd opleiding van de Gerrit Rietveld Academie, de kunst academie van Amsterdam. Daarnaast hoop ik een baan in de culturele sector te vinden en mijn onderzoek in Nieuw Zeeland combineerde voor mij al deze interesses!